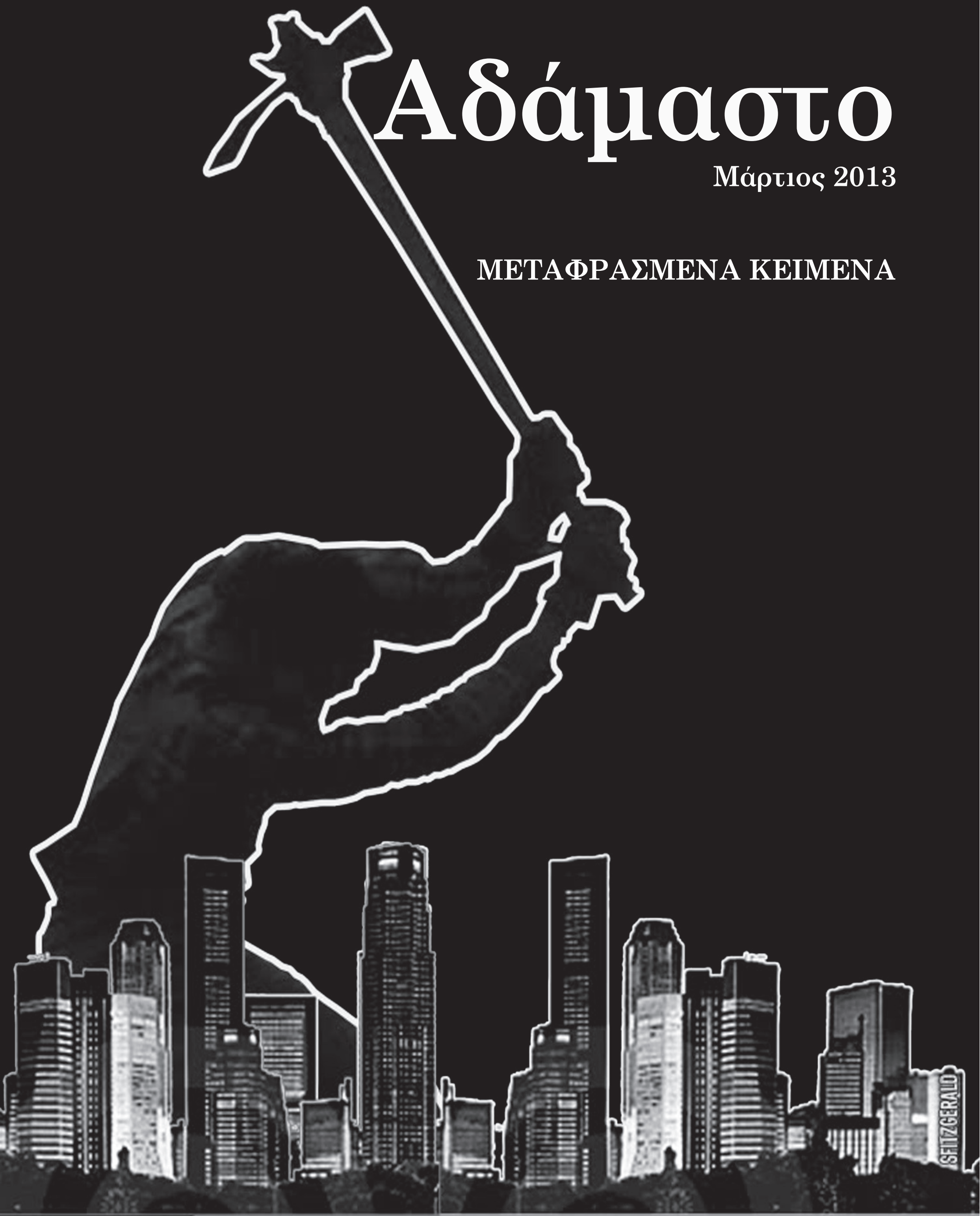
Αδάμαστο

Μάρτιος 2013

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

μεταφράσεις
κειμένων

Λίγα λόγια πάνω στη Μυστικιστική βάση της «Ουδετερότητας» της τεχνολογίας [Willful Disobedience]

Το κείμενο αυτό είναι δημοσιευμένο στο αναρχικό έντυπο Willful Disobedience (Εσκεμμένη Ανυπακοή) Volume 4, number 3-4.
πηγή: theanarchistlibrary.org

Υπάρχει μια δημοφιλής παραδοχή μεταξύ των αριστερών και άλλων ριζοσπαστών που αισθάνονται ακόμα δεμένοι με την έννοια της προόδου ή ακόμα με τη μαρξιστική θεωρητική κατασκευή ότι η τεχνολογία, ως τέτοια, είναι ουδέτερη. Η υπόθεση αυτή είναι ιδιαίτερα διασκεδαστική, επειδή εκείνοι που την ενστερνίζονται κατηγορούν τους επικριτές της τεχνολογίας ότι έχουν μια μυστικιστική και ανιστόρητη αντίληψη της. Αυτό που οι απολογητές της τεχνολογίας ισχυρίζονται είναι ότι οι επικριτές της τεχνολογίας προωθούν τον «τεχνολογικό ντετερμινισμό», καθιστώντας την τεχνολογία ως τον κεντρικό καθοριστικό παράγοντα για την κοινωνική ανάπτυξη, και έτσι χάνουν την επαφή του κοινωνικού παράγοντα. Καταλήγουν να διακηρύσσουν ότι τα προβλήματα δεν βρίσκονται στα τεχνολογικά συστήματα ως τέτοια, αλλά στο ποιοι τα διαχειρίζονται και στον τρόπο που επιλέγουν να τα χρησιμοποιούν.

Αναμφίβολα, υπήρξαν εκείνοι που απέδωσαν αισθητά ντετερμινιστικές δυνάμεις στην τεχνολογία. Ένας από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές αυτής της άποψης ήταν ο Μαρξ, του οποίου ο οικονομισμός ήταν αναμφισβήτητα ένας τεχνολογικός οικονομισμός. Σύμφωνα με την άποψή του, η οικονομική αναγκαιότητα δημιούργησε τις τεχνολογικές εξελίξεις (όπως το πρώιμο βιομηχανικό εργοστάσιο) που
δημιούργησαν στη συνέχεια τη βάση για την αντικατάσταση του κυρίαρχου
οικονομικού συστήματος. Έτσι, ο οικονομισμός του Μαρξ ενσωματώνει ένα είδος τεχνολογικού ντετερμινισμού .

Το λάθος του Μαρξ βρίσκεται ακριβώς στο ντετερμινισμό του (μια αναπόφευκτη συνέπεια του γεγονότος ότι η κριτική του στο Χέγκελ περιορίστηκε στο να μετατρέψει το Χέγκελ -έναν ιστορικό ντετερμινιστή- σε έναν δεξιό παρά να απορρίψει τις θεμελιώδεις (φιλοσοφικές) κατασκευές του). Μια πραγματικά ιστορική, σε αντίθεση με μια μυστικιστική, προσέγγιση της κοινωνικής πάλης και όλων των παραγόντων που εμπλέκονται σε αυτή πρέπει να απορρίψει κάθε μορφή ντετερμινισμού, γιατί ξεκινά από την ιδέα της ιστορίας ως ανθρώπινη δραστηριότητα και όχι ως μια έκφραση της κάθε πρωταρχικής κυρίαρχης

μεταφυσικής αξίας ή σύλληψης. Έτσι, κάθε προϊόν της ιστορίας πρέπει να θεωρηθεί ως προϊόν ενός πλαισίου όσον αφορά τις συγκεκριμένες κοινωνικές σχέσεις στις
οποίες αναπτύχθηκε. Από μια τέτοια προοπτική, δεν μπορεί να υπάρξει κάτι τέτοιο όπως μια "ουδέτερη" τεχνολογία.

Η τεχνολογία εξελίσσεται πάντα μέσα σε ένα κοινωνικό πλαίσιο με σαφή στόχο να αναπαράγει αυτό το πλαίσιο. Η μορφή της, ο σκοπός της και οι δυνατότητες της καθορίζονται από αυτό το πλαίσιο, και αυτό είναι ακριβώς το γιατί η τεχνολογία δεν είναι ουδέτερη. Αν κατανοήσουμε την τεχνολογία ως μεγάλης κλίμακας συστήματα τεχνικών (όπως η βιομηχανοποίηση, η κυβερνητική, κλπ.), τότε δεν γνωρίζουμε κανένα τεχνολογικό σύστημα που δεν αναπτύχθηκε μέσα στα πλαίσια της κυριαρχίας, του ταξικού κανόνα και της εκμετάλλευσης. Αν ο Μαρξ, στη Χεγκελιανή μυωπική του όραση, μπορούσε με κάποιο τρόπο να δει τον κομμουνισμό στο βιομηχανικό σύστημα, είναι μόνο και μόνο επειδή το όραμά του για τον κομμουνισμό ήταν η άρνηση της ατομικής ελευθερίας, η απορρόφηση του ατόμου σε ένα πλάσμα του είδους όπως εκδηλώθηκε στην υποχρεωτική συλλογική παραγωγική διαδικασία του εργοστασίου. Στην πραγματικότητα, το βιομηχανικό σύστημα αναπτύχθηκε για ένα σκοπό – να μεγιστοποιήσει το ποσό των κερδών που θα μπορούσε να αποσπασθεί από κάθε στιγμή εργασίας, αυξάνοντας το επίπεδο
ελέγχου πάνω σε κάθε κίνηση του εργαζομένου στη δουλειά. Κάθε νέα τεχνολογική ανάπτυξη στο βιομηχανικό καπιταλιστικό σύστημα αύξησε απλώς το επίπεδο του ελέγχου επί των διαδικασιών στο σημείο που σήμερα είναι ως επί το πλείστον αυτοματοποιημένες, και η νανοτεχνολογία και η βιοτεχνολογία δημιουργούν τη βάση για την άσκηση αυτού του ελέγχου απευθείας πάνω στα σώματά μας σε μοριακό επίπεδο.

Ακριβώς όπως οι ιδεολογίες της κάθε εποχής είναι οι εκφράσεις του κυρίαρχου συστήματος εκείνης της εποχής, έτσι οι τεχνολογίες της κάθε εποχής αντανακλούν επίσης τα κυρίαρχα συστήματα. Η αντίληψη ότι οι τεχνολογίες είναι ουδέτερες, ότι θα μπορούσαμε να ανακαταλάβουμε τα τεχνολογικά συστήματα και να τα χρησιμοποιήσουμε για τους δικούς μας σκοπούς, είναι μια μυστικιστική σύλληψη που αμνηστεύει με μια μη ιστορική αθωότητα την τεχνολογία. Όπως η ιδεολογία, αυτά τα συστήματα πραγματοποιημένων ιδεών μέσω των οποίων η άρχουσα τάξη επιβάλλει την κυριαρχία της, έτσι και η τεχνολογία είναι ένα προϊόν του κυρίαρχου
συστήματος, που δημιουργήθηκε για να ενισχύσει την εξουσία του . Η

καταστροφή του κυρίαρχου συστήματος θα συνεπάγεται την καταστροφή της τεχνολογίας του, του συστήματος των τεχνικών που αναπτύχθηκαν για να επιβάλουν την κυριαρχία του.

Σε αυτό το σημείο τα τεχνολογικά συστήματα που αναπτύσσονται από το κυρίαρχο σύστημα είναι τόσο ενοχλητικά και βλαβερά ώστε είναι παράλογο ακόμη και να προσποιούμαστε ότι θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για οποιοδήποτε απελευθερωτικό σκοπό. Αν ο Μαρξ, ακολουθώντας το Χέγκελ, ήθελε η ιστορία να έχει ένα τελικό, αποφασιστικό τέλος, γνωρίζουμε πλέον ότι μια τέτοια άποψη είναι πολύ χριστιανική ώστε να μπορέσει ποτέ να είναι πραγματικά επαναστατική. Η επανάσταση είναι ένα στοίχημα, το στοίχημα είναι ακριβώς ότι το άγνωστο, που προσφέρει τη δυνατότητα για το τέλος της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης, ,αξίζει το ρίσκο, καθώς το να πάρεις αυτό το ρίσκο περιλαμβάνει την καταστροφή του συνόλου αυτού του πολιτισμού της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης -
συμπεριλαμβανομένων των τεχνολογικών συστημάτων του – που είναι ό,τι έχουμε γνωρίσει μέχρι τώρα.γνωρίσει μέχρι τώρα.

Ενάντια στη τεχνολογία [Pierleone Porcu]

το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε το 1988 στο αναρχικό έντυπο "Insurrection"#5

Η προοπτική που στηρίζεται στην ανάγκη να καταστρέψουμε εντελώς την τεχνολογία προκαλεί σύγχυση σε πολλούς συντρόφους, και ένας σημαντικός αριθμός από αυτούς αρνούνται να τη δεχτούν. Το βρίσκουν πιο λογικό και ρεαλιστικό να εξετάσουν μόνο το πρόβλημα της καταστροφής της λεγόμενης σκληρής τεχνολογίας (όλα τα είδη των πυρηνικών εξοπλισμών, αμίαντο, κλπ.). Θεωρούν την ήπια τεχνολογία (ηλεκτρονική, πληροφορική, κ.λπ.), κοινωνικά χρήσιμη και ότι θα είναι σε θέση να κάνουν καλή χρήση της στο μέλλον, αν η τελευταία μπορούσε να αποσπαστεί από την λογική της κυριαρχίας που την παράγαγε και την ανέπτυξε.

Με τον τρόπο αυτό οι σύντροφοι αποδίδουν στην επιστήμη μια "φωτισμένη" θετικιστική υπόσταση. Ισχυρίζονται ότι τα μέσα που παράγονται από την τεχνολογική και επιστημονική γνώση είναι ουδέτερα, και κριτικάρουν μόνο την κακή κοινωνική χρήση που τους

θέτει η εξουσία.

Πιστεύουμε αντίθετα, ότι τα μέσα που δημιουργήθηκαν από την εξουσία δεν μπορούν παρά να υπακούουν στη λογική που τα δημιούργησε. Είναι απολύτως λειτουργικά για τον στόχο τους ανεξάρτητα ποιος τα χρησιμοποιεί και παρά τα όποια προφανή πλεονεκτήματα που μπορεί να προσφέρουν στην κοινωνία.

Είμαστε ενάντια σε εκείνους που συνεχώς προσπαθούν να δικαιολογήσουν τα πράγματα, λέγοντας ότι υπάρχει κάτι καλό στη βάση των πάντων, και αξίζει να παρουσιαστεί. Επιπλέον, πιστεύουμε ότι είναι χρήσιμο να τοποθετήσουμε ένα στοιχείο αμφιβολίας στο τέλμα των βεβαιοτήτων και των κοινοτοπιών που αφθονούν.

Αυτοί που υποστηρίζουν ότι υπάρχει απόλυτη ανάγκη για την υπάρχουσα τεχνολογία είναι τα αφεντικά, οι διοικητές και το πλήθος των υπαλλήλων τους. Έχουν όλοι σημαντικούς λόγους για να το κάνουν αυτό, δεν υπάρχει αμφιβολία. Οι σύντροφοι, από την άλλη πλευρά, θα πρέπει να έχουν εξίσου σημαντικούς λόγους για να είναι πάντα καχύποπτοι με τέτοιες συμπεριφορές. Τα πράγματα γίνονται τραγικά όταν βλέπουμε μια ταύτιση απόψεων μεταξύ εκείνων που βρίσκονται στην εξουσία και εκείνων που αγωνίζονται εναντίον της.

Όλη η βασική τεχνολογία που χρησιμοποιείται σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής σήμερα προέρχεται από την στρατιωτική έρευνα. Η αστική χρήση της υπακούει σ' αυτή τη λογική πολύ περισσότερο από ό, τι καταλαβαίνουμε αμέσως. Μέχρι τώρα το μόνο που έχουμε καταφέρει να αποδείξουμε είναι ακριβώς, το επιστημονικό, αυταρχικό πρόγραμμα σε οργανωτικό επίπεδο. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τους ασυνείδητους μηχανισμούς που λειτουργούν σε μαζικό επίπεδο, επιτρέποντας στη δομή της εξουσίας να ξεπεράσει την αρχική απόρριψη των ανθρώπων και να κερδίσει την πλήρη υποστήριξή τους. Μόνο μερικοί άνθρωποι αμφισβητούν τις προσταγές του κυβερνοχώρου. Η γενική τάση είναι ένα αίσθημα αναπόφευκτου. Έρχεται να θεωρηθεί αναπόφευκτο, επομένως κοινωνικά χρήσιμο. Όποιος επισημαίνει την ανάγκη για την ολική καταστροφή της τεχνολογικής συσκευής που παράγεται από το κεφάλαιο μετατρέπεται σε ανεύθυνο τρελό που θέλει να πάρει τον πολιτισμό πίσω στην εποχή του λίθου.

Αυτό δεν θα έπρεπε να είναι το θέμα, αν κάποιος σκέφτεται κάτι τέτοιο. Η παρούσα τεχνολογία σήμερα είναι το πρακτικό αποτέλεσμα μιας μορφής γνώσης που ωρίμασε κατά τη διάρκεια της βιομηχανικής ανάπτυξης του κεφαλαίου. Πάντα υποκινείται από εκείνους που βρίσκονται στην εξουσία. Θέλοντας να διασφαλιστούν ορισμένες

τεχνολογίες έναντι άλλων τίθεται εμπόδιο στο δρόμο της ολοκληρωτικής καταστροφής του συνόλου της παραγωγικής τάξης της κυριαρχίας. Επίσης, σημαίνει, να τίθεται ένα όριο στην επαναστατική δράση και να διατηρούνται ασαφείς κοινωνικές σχέσεις με παρόμοιες δομές.

Έτσι, εκείνοι που, αν και λένε ότι είναι επαναστάτες, υποστηρίζουν την ανάγκη διασφάλισης μέρος του παραγωγικού κεφαλαίου της τεχνολογίας, δεν βλέπουν ότι με αυτόν τον τρόπο δίνουν το χέρι τους στους δηλωθέντες ρεφορμιστές. Οι τελευταίοι, πιο συνεκτικά, υποστηρίζουν μια συνεχή τροποποίηση όλων των οργανισμών της εξουσίας με τέτοιο τρόπο που το σύστημα είναι πάντα λειτουργικό και ενημερωμένο για να καλύψει τις νέες ανάγκες της κυριαρχίας και της κοινωνικής αλλαγής.

Το ριζοσπαστικό μας έργο για την καταστροφή της τεχνολογίας πρέπει να είναι εντός της επαναστατικής διαδικασίας, και δεν θα πρέπει να θέσουμε κανένα όριο κατά τη διάρκεια αυτής ή να την οριοθετήσουμε επί της παρούσας περιορισμένης γνώσης μας.

Το πρόβλημα μιας σύγχρονης κοινωνικής επανάστασης δεν μπορεί να επιλυθεί με προσφυγή στη γνώση που έχει αποκτηθεί μέχρι τώρα και η οποία περιορίζεται από τα συμφέροντα της εξουσίας. Είμαστε ενάντια σε εκείνους που βλέπουν τις σημερινές γνώσεις ως κάτι τετελεσμένο.

Όσο για το πώς έχουν τα πράγματα τώρα: οι λεγόμενοι επιστήμονες που μελετούν την τεχνητή νοημοσύνη ή την εφαρμογή της σημερινής τεχνολογίας και σε άλλους τομείς, είναι στην πραγματικότητα επιστημονικοί εργάτες. Είναι εξαιρετικά ειδικευμένοι σε έναν τομέα (τον επιστημονικό), αλλά οι περισσότεροι από αυτούς δεν γνωρίζουν τι συμβαίνει σε άλλους τομείς της έρευνας, για να μην αναφέρουμε την υπόλοιπη κοινωνία την οποία συχνά παραμελούν εντελώς μέσα στα αποστειρωμένα εργαστήρια τους.

Ο τρόπος που αυτοί οι επιστημονικοί εργάτες σκέφτονται μοιάζει πολύ με τα μηχανήματα του φτιάχνουν. Σ΄ αυτούς ισχύει η δυαδική λογική και είναι ουσιαστικά αδύνατο να σκεφτούν πέρα από αυτήν. Δεν υπάρχει καμιά δημιουργική λογική, δεν μπορούν να φέρουν οποιαδήποτε ανάπτυξη της σκέψης στο πεδίο της γνώσης.

Είναι μόνο η άγνοια μας που μας κάνει να τους θεωρούμε μεγάλα μυαλά. Αυτό είναι ένας σημαντικός παράγοντας που πρέπει να εμβαθυνθεί περαιτέρω. Οι επιστήμονες είναι στην πραγματικότητα μια νέα ενδιάμεση τάξη που δημιουργήθηκε από την τεχνολογική επανάσταση.

Οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις έγιναν πάντα, όταν οι αρχές της

εξουσίας ήταν απών ή αμφιταλαντεύονταν σ' όλα τα επίπεδα – όπως συνέβη στις αρχές του αιώνα – και αυτό ισχύει επίσης στον τομέα της επιστήμης. Δεν μπορούμε να είμαστε επαναστατημένοι μόνο απέναντι σε μία κοινωνική δομή που δεν δεχόμαστε, αλλά θα πρέπει να είμαστε έτσι σε όλους τους τομείς, συμπεριλαμβανομένου και του επιστημονικού. Το κυρίαρχο σύστημα που θέλουμε να καταστρέψουμε έχει τις ρίζες του παντού, ως εκ τούτου θα πρέπει να επιτεθούμε παντού.

Η μόνη στάση που πρέπει να έχουμε προς τα αφεντικά της επιστήμης είναι αυτή της οξυδέρκειας σε σχέση με το τι κρύβεται πίσω από όλα τα πράγματα που φαίνονται αθώα και ανώδυνα στο βέβηλο κοινό.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό, επειδή έχουμε συνηθίσει να γνωρίζουμε μόνο τα πιο αξιοπρόσεκτα και επιφανειακά πράγματα γύρω μας. Τα αφεντικά και οι υπηρέτες τους, φροντίζουν ιδιαίτερα να μας δείξουν κάποια πράγματα, αρκετά για να περιορίσουν την έμφυτη περιέργεια μας, ωθώντας μας να βλέπουμε πράγματα που στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία σημασία. Εμείς έτσι χάνουμε τα πιο σημαντικά πράγματα που γίνονται εν αγνοία μας, με δικό μας κόστος. Δεν πρέπει να υποτιμούμε τη νοημοσύνη του εχθρού. Ο στόχος αυτών που κυριαρχούν είναι να χρησιμοποιούν όλα τα επιστημονικά όργανα που η σημερινή επιστημονική γνώση έχει να προσφέρει, όχι για την ανακούφιση του πόνου, αλλά για να τον συνεχίσουν μέσα σε ένα σύνολο σχέσεων που τροποποιούνται από καιρό σε καιρό. Το κεφάλαιο και το κράτος βρίσκονται υποχρεωμένα να διενεργούν αδιάκοπες τροποποιήσεις, λόγω του εντονότατου αγώνα που το προλεταριάτο ασκεί εναντίον τους καθημερινά.

Στην πραγματικότητα, παρά τη μεγάλη μεταβίβαση του πλούτου που λαμβάνει χώρα κάθε μέρα, στην επίθεση κατά των εκμεταλλευόμενων, δεν χρειάζονται πολλά για να ματαιώσουν οι τελευταίοι τα σχέδια των αφεντικών.

Από τη στιγμή που δείχνουν την πρόθεσή τους να καταστρέψουν τα πράγματα ριζικά, οι επαναστάτες θα αποκτήσουν ένα ανυπολόγιστο πλεονέκτημα, όπου η επίθεση κατά του κράτους και του κεφαλαίου θα γίνεται χωρίς όρια και δεν προτίθεται να παραχωρήσει τίποτα στον εχθρό. Γι 'αυτό είναι απαραίτητο να καταστρέψουμε ολόκληρη τη τεχνολογική συσκευή, πέρα από την οποιαδήποτε χρήση που ο καθένας μπορεί να σκεφτεί να κάνει στο μέλλον. Αυτό θα εμποδίσει τον αγώνα να πέσει στην παγίδα των ριζοσπαστών ρεφορμιστών, οι οποίοι από τη μερική καταστροφή των δομών της κυριαρχίας έχουν πραγματοποιήσει

το σημείο εκκίνησης για την αναδόμηση.

Είμαστε, λοιπόν, εναντία σε εκείνους που υποστηρίζουν την πολιτική κριτική, ακόμη και στον τομέα της επιστήμης, επειδή μια τέτοια κριτική πάντα προσπαθεί να μειώσει τους λόγους για τη ριζική εναντίωση σε μια απλή ερώτηση για τις λεπτομέρειες που αφορούν ορισμένες ενεργές επιλογές . Με τον τρόπο αυτό οι υποστηρικτές της πολιτικής κριτικής ψάχνουν για προσαρμογή και συμβιβασμό με τον ταξικό εχθρό, που είναι έξυπνα διατεθειμένος να τροποποιήσει επίσημα τη θέση του, με στόχο την αναδιάρθρωση μιας νέας, πιο ορθολογικής συναίνεσης γύρω από τους απειλητικούς θεσμούς.

Κανένα φετίχ δεν πρέπει να παραμείνει στο μυαλό μας. Αν θα είχαμε τη δύναμη να χτίσουμε τους εαυτούς μας με χίλιες αλυσίδες έχουμε και τη δύναμη να τις σπάσουμε. Η απόφαση να ωθήσουμε τους εαυτούς μας πέρα από τα εμπόδια της προκατάληψης και των ταμπού είναι στο χέρι μας.

Ανθρώπινη εξημέρωση: Η Ασθένεια του Διαχωρισμού [Griffin]

Εξημέρωση είναι η συστηματική διαδικασία της απόσπασης ενός φυτού ή ζώου από τους ρυθμούς και τους κύκλους του φυσικού κόσμου. Τα εξημερωμένα όντα υπάρχουν σε ένα περιβάλλον που δημιουργήθηκε και ελέγχεται από το ανθρώπινο είδος και λειτουργεί για το αποκλειστικό όφελος των ανθρώπινων προσπαθειών. Το ανθρώπινο ζώο είναι εξίσου ένα μέρος του κύκλου της ζωής όπως και κάθε άλλο θηλαστικό και η απομάκρυνση από αυτόν τον κύκλο δημιουργεί ένα κλίμα διαρκούς στρες. Οι επιπτώσεις μιας έντονης αποσύνδεσης από τη φύση μπορούν να παρατηρηθούν σε ζώα ζωολογικών κήπων και σε κατοικίδια ζώα, εκδηλώνονται ως νεύρωση, κατάθλιψη, άγχος, απάθεια, αλληλεξάρτηση και μια σειρά από άλλες ψυχολογικές αντιδράσεις σε ένα ανθυγιεινό περιβάλλον.

Στην τίγρη που πηγαίνει πέρα δώθε στο κλουβί της βλέπουμε τη δική μας αντανάκλαση.

Ευτυχώς, οι άνθρωποι δεν έχουν ζήσει με αυτόν τον τρόπο αρκετό καιρό ώστε να έχουν προσαρμοστεί γενετικά σε αυτόν. Η δική μας θέση για αμέτρητες γενιές ήταν όσο πιο κοντά στη γη μπορούμε να είμαστε.

Ακόμα και αν η γεωργία μας τράβηξε αργά από την εμπιστοσύνη μας στην γενναιοδωρία της Μητέρας, και επέτρεψε προσωρινά στους πληθυσμούς μας να αυξηθούν πέρα από τη φέρουσα ικανότητα, διατηρούμε ακόμα μια μειούμενη σύνδεση με τους κύκλους της αγριότητας. Η τόσο βαθιά αποκοπή μας από τη φύση είναι πάρα πολύ πρόσφατη στην ανθρώπινη ιστορία. Η βιομηχανική παραγωγή και οι μονοκαλλιέργειες έχουν γίνει η παρένθετη Μητέρα μας.

Κάθε ένας από εμάς είναι ένα άγριο ζώο που υποφέρει, απομονωμένο από τον πραγματικό μας τρόπο ζωής και τα σπίτια στην αγκαλιά της αληθινής μας Μητέρας. Η πολιτισμένη μας κατάσταση μας κάνει εξαρτημένους και αδύναμους, αλλά έχουμε ακόμα λαχτάρα για την ελευθερία της αγριότητας και τη βαθιά ικανοποίηση του να ζούμε σε άγριους προορισμούς ως μέρος της κοινότητας της ζωής. Αυτό που προσπαθούμε να δημιουργήσουμε είναι ένα περιβάλλον ευνοϊκό για να επουλωθούμε από την αυτο-διαιωνιζόμενη εξημέρωση μας:

Θέλουμε να ξαναμάθουμε τις δεξιότητες της ζωής που θα μας επιτρέψουν να διαρρήξουμε την εξάρτησή μας από τον πολιτισμό και να θέσουμε μια νέα εμπιστοσύνη στη Γη για να προσφέρει σε ‘μάς.

Θέλουμε να απελευθερώσουμε τους εθισμούς μας σε πολλές δραστηριότητες και ουσίες που κάνουν την πολιτισμένη ζωή υποφερτή.

Θέλουμε να ξαναμάθουμε πώς να ζούμε με τους άλλους και να δημιουργούμε μια ζωή χτισμένη στη ειλικρίνεια και το σεβασμό.

Θέλουμε να αφυπνίσουμε τις αισθήσεις μας που έχουν ατροφήσει και την εμπειρία της πλήρους θαλερότητας της ζωής.

Θέλουμε να επουλωθούν τα κατεστραμμένα πνεύματα και σώματα μας από το τραύμα της εξημέρωσης και να ζήσουμε σε ισορροπία όπως έκαναν κάποτε οι πρόγονοί μας.

Γεννιόμαστε άγριοι. Χρειάζονται χρόνια κοινωνικοποίησης για να κατακτηθεί η δύναμη και η ομορφιά των αρχέγονων ένστικτων ενός παιδιού. Αυτή η διαδικασία είναι αντιστρεπτή. Είναι δυνατόν να γίνουμε άγριοι ξεπερνώντας το μούδιασμα της πολιτισμένης κατάστασης και να γίνουμε εντελώς ανθρώπινοι. Μπορούμε να είμαστε άγριοι.

πηγή: http://theanarchistlibrary.org/library/griffin-human-domestication-sickness-of-seperation

Ο αναρχισμός και άλλα εμπόδια στην αναρχία
[Bob Black]

Δε βρίσκω το λόγο αυτή τη στιγμή να φτιάξουμε νέους ορισμούς για τον αναρχισμό-θα ήταν δύσκολο να βελτιώσουμε αυτούς που ήδη υπάρχουν και επινόησαν προ πολλού κάποιοι σπουδαίοι και πλέον νεκροί άγνωστοι. Ούτε χρειάζεται να χάνουμε χρόνο μιλώντας για τις γνωστές εκφάνσεις του αναρχισμού, κομμουνιστικός και ατομικιστικός και ούτω καθεξής, υπάρχουν στα βιβλία όλα αυτά. Είναι πιο σημαντικό να δούμε γιατί σήμερα δεν είμαστε πιο κοντά στην αναρχία από ότι ήταν ο Godwin, ο Proudhon, ο Kropotkin και η Goldman στην εποχή τους. Υπάρχουν πολλοί λόγοι, αλλά αυτοί που χρειάζεται να μας απασχολήσουν περισσότερο, είναι οι λόγοι για τους οποίους ευθύνονται οι ίδιοι οι αναρχιστές, αφού αν κάποιοι θα μπορούσαν πιο εύκολα να ξεπεραστούν, θα έπρεπε να είναι αυτοί, κάτι που δε βλέπω όμως να γίνεται.

Ερευνώντας για χρόνια την συχνά φρικτή και απογοητευτική δραστηριότητα στο χώρο των αναρχιστών, πιστεύω ότι οι αναρχιστές είναι ένας βασικός λόγος – και μάλλον και ένας επαρκής λόγος – που η αναρχία παραμένει μια ιδέα χωρίς ελπίδα να πραγματοποιηθεί. Οι περισσότεροι αναρχιστές είναι, ειλικρινά, ανίκανοι να ζήσουν με έναν αυτόνομο συνεργατικό τρόπο. Πολλοί από αυτούς δεν είναι και πολύ οξυδερκείς. Μελετούν τους δικούς τους κλασσικούς και τη δική τους λογοτεχνία αρνούμενοι οποιαδήποτε άλλη γνώση από τον υπόλοιπο κόσμο. Ουσιαστικά είναι δειλοί, δρουν με άλλους σαν αυτούς με τη σιωπηρή συμφωνία ότι κανένας δεν θα κρίνει τις απόψεις και τις δράσεις του άλλου απέναντι σε κάποιο πρότυπο πρακτικής και κριτικής ευφυΐας, ότι κανένας δε θα ξεπεράσει ένα δεδομένο επίπεδο μέσω των ατομικών επιτευγμάτων του και πάνω απ’ όλα ότι κανένας δεν αμφισβητεί τα εμβλήματα της αναρχικής ιδεολογίας.

Ο αναρχισμός, σαν χώρος, δεν απειλεί τόσο την υπάρχουσα τάξη, όσο είναι ένας ιδιαίτερος τρόπος προσαρμογής σε αυτήν. Είναι ένας τρόπος ζωής, ή ένα συμπλήρωμα της, με τις δικές του ιδιαίτερες ανταμοιβές και θυσίες. Η ένδεια είναι αναπόφευκτη, μα γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο δε σ’ αφήνει να αναρωτηθείς αν εκείνος ή ο άλλος αναρχιστής θα μπορούσε να είναι κάτι παραπάνω από ένας αποτυχημένος, ανεξάρτητα από την ιδεολογία του. Η ιστορία του αναρχισμού είναι μια ιστορία ασυναγώνιστης ήττας και μαρτυρίου, κι όμως οι αναρχιστές τιμούν τους προγόνους τους που έγιναν θύματα με μια νοσηρή αφοσίωση που προκαλεί την υποψία ότι και οι αναρχιστές, όπως όλοι οι υπόλοιποι,

πιστεύουν ότι ο μόνος καλός αναρχικός είναι ο νεκρός αναρχικός. Η επανάσταση, η ηττημένη επανάσταση είναι λαμπρή, αλλά ανήκει στα βιβλία. Σε αυτόν τον αιώνα – η Ισπανία το 1936 και η Γαλλία το 1968 είναι σαφή παραδείγματα – η επαναστατική ορμή βρήκε τους επίσημους, τους οργανωμένους αναρχικούς απροετοίμαστους και γι' αυτό αρχικά δεν την υποστήριξαν ή και χειρότερα. Η αιτία δεν είναι δύσκολο να βρεθεί. Δεν είναι επειδή όλοι αυτοί οι ιδεολόγοι ήταν υποκριτές (μερικοί ήταν). Αντίθετα, είχαν βρει μια καθημερινή ρουτίνα αναρχικής μαχητικότητας, που υποσυνείδητα υπολόγιζαν ότι θα κρατήσει επ' αόριστον, αλλά μιας και η επανάσταση δεν είναι φανταστική στο εδώ και τώρα, αντέδρασαν με φόβο και άμυνα όταν τα γεγονότα ξεπέρασαν τη ρητορική τους.

Με άλλα λόγια, αν είχαν να επιλέξουν ανάμεσα στον αναρχισμό και την αναρχία, οι περισσότεροι αναρχικοί θα διάλεγαν την ιδεολογία και υποκουλτούρα του αναρχισμού από το να κάνουν ένα επικίνδυνο άλμα προς το άγνωστο, σε έναν κόσμο ακρατικής ελευθερίας. Αλλά μιας και οι αναρχικοί είναι σχεδόν οι μόνοι επικριτές του κράτους ως τέτοιο, αυτοί οι ελευθερόφοβοι αναπόφευκτα θα αναλάμβαναν περίοπτες θέσεις σε οποιαδήποτε εξέγερση πραγματικά αντικρατική. Όντας οι ίδιοι τύποι που τους αρέσει να ακολουθούν, θα βρίσκονταν ηγέτες μιας επανάστασης που θα απειλούσε τη σιγουριά τους όχι λιγότερο από ότι τους πολιτικούς και τους ιδιοκτήτες. Οι αναρχιστές θα υπονόμευαν την επανάσταση, συνειδητά ή μη, η οποία χωρίς αυτούς θα μπορούσε να έχει ξεμπερδέψει με το κράτος, χωρίς καν να σταθεί για να επαναλάβει το γνωστό καυγά Μαρξ/Μπακούνιν.

Στην πραγματικότητα, οι αναρχικοί στο όνομα δεν έχουν κάνει τίποτα για να αμφισβητήσουν το κράτος, όχι με κείμενα που δε διαβάζονται και είναι γεμάτα βαρύγδουπες ορολογίες, αλλά μεταδίδοντας το παράδειγμα ενός άλλου τρόπου να αναπτύσσεις σχέσεις με τους ανθρώπους. Οι αναρχιστές με τον τρόπο που κατευθύνουν την «επιχείρηση» του αναρχισμού είναι η καλύτερη διάψευση των αξιών τους. Πράγματι, στη Βόρεια Αμερική, τουλάχιστον οι μεγαλύτερες «ομοσπονδίες» των εργατιστών οργανωτών έχουν καταρρεύσει στην ανία και την εχθρότητα, κάτι που είναι καλό, αλλά η άτυπη κοινωνική δομή του αναρχισμού είναι ακόμα πέρα για πέρα ιεραρχική. Οι αναρχιστές αποδέχονται με απάθεια αυτό που ο Μπακούνιν ονόμασε «αόρατη κυβέρνηση», το οποίο στην περίπτωσή τους αποτελείται από τους συντάκτες (στην πραγματικότητα, αν όχι στο όνομα) μιας χούφτας από τις μεγαλύτερες και πιο μακροχρόνιες εκδόσεις αναρχιστών.

Οι εκδόσεις αυτές, παρά τις φαινομενικά βαθιές ιδεολογικές

διαφορές τους, έχουν παρόμοιες νοοτροπίες του τύπου «ο πατέρας-ξέρει-καλύτερα» απέναντι στους αναγνώστες τους, καθώς και μια συμφωνία κυρίων που δεν επιτρέπει επιθέσεις της μιας στην άλλη, που θα φανέρωνε τις διαφορές τους και που διαφορετικά θα υπονόμευε το κοινό συμφέρον τους για την ηγεμονία στο κυρίως σώμα των αναρχιστών. Παραδόξως, μπορείτε πιο εύκολα να κατακρίνετε το Fifth Estate ή το Kick It Over στις σελίδες τους από ότι μπορείτε να κατακρίνετε, για παράδειγμα, το Processed World. Κάθε οργάνωση έχει περισσότερα κοινά με οποιαδήποτε άλλη οργάνωση από ότι με οτιδήποτε ανοργάνωτο. Η αναρχική κριτική πάνω στο κράτος, εάν οι αναρχιστές την καταλάβαιναν, δεν είναι παρά μια ειδική περίπτωση κριτικής πάνω στην οργάνωση. Και σε κάποιο βαθμό, ακόμα και οι αναρχικές οργανώσεις το αντιλαμβάνονται αυτό.

Οι αντι-αναρχικοί μπορούν κάλλιστα να ισχυριστούν ότι, εάν πρόκειται να υπάρχει ιεραρχία και καταπίεση, ας υπάρχει ανοιχτά και ας χαρακτηρίζεται ως τέτοια. Σε αντίθεση με αυτές τις αυθεντίες (τους δεξιούς «ελευθεριακούς», όπως είναι για παράδειγμα οι minarchists (ελάχιστα κρατιστές), εγώ πεισματικά επιμένω στην εναντίωση μου στο κράτος. Όχι όμως επειδή, όπως οι αναρχιστές τόσο συχνά και αλόγιστα λένε, το κράτος δεν είναι «απαραίτητο». Οι απλοί άνθρωποι απορρίπτουν αυτόν τον ισχυρισμό των αναρχιστών ως γελοίο, και καλά κάνουν. Προφανώς, σε μια βιομηχανοποιημένη ταξική κοινωνία, όπως η δική μας, το κράτος είναι απαραίτητο. Το θέμα είναι ότι το κράτος έχει δημιουργήσει τις συνθήκες στις οποίες είναι όντως απαραίτητο, με την απογύμνωση των ατομικοτήτων και των -πρόσωπο με πρόσωπο-σχέσεων τους. Ουσιαστικά, τα θεμέλια του κράτους (εργασία, ηθικολογία, βιομηχανική τεχνολογία, ιεραρχικές οργανώσεις) δεν είναι απαραίτητα, αλλά εναντιώνονται κιόλας στην ικανοποίηση των πραγματικών αναγκών και επιθυμιών. Δυστυχώς, τα περισσότερα είδη του αναρχισμού αποδέχονται όλες αυτές τις λειτουργίες, αν και εναντιώνονται στη λογική κατάληξη τους: το κράτος.

Εάν δεν υπήρχαν αναρχιστές το κράτος θα έπρεπε να τους εφεύρει. Γνωρίζουμε ότι σε αρκετές περιπτώσεις έχει κάνει ακριβώς αυτό. Χρειαζόμαστε αναρχικούς απαλλαγμένους από τον αναρχισμό. Τότε, και μόνο τότε, μπορούμε να αρχίσουμε να παίρνουμε στα σοβαρά την προώθηση της αναρχίας.

Απελευθέρωση, όχι οργάνωση [A. Morefus]

Επιθυμώ την απελευθέρωση, όχι την οργάνωση. Ενώ οι περισσότεροι αριστεροί θα ισχυριστούν ότι και τα δύο πάνε μαζί, ή τουλάχιστον ότι το δεύτερο είναι αναγκαίο για να επιτευχθεί το πρώτο (και για κάποιους το δεύτερο θα μπορούσε ακόμη και να «μαραθεί» κάποια στιγμή μετά την «επανάσταση»), για μένα αυτά τα δύο φαίνονται αντιφατικά. Δεν αγωνίζομαι για έναν κόσμο που θα λειτουργεί καλύτερα (πιο αποδοτικά και πιο δίκαια), αγωνίζομαι για έναν κόσμο που δεν θα χρειάζεται οργάνωση (που θα είναι ριζικά αποκεντρωμένος). Εδώ έγκειται η αντίθεση μεταξύ της αριστεράς και όσων αγωνίζονται για την αυτονομία και την αναρχία.

Αν η πολιτική της αριστεράς (συμπεριλαμβανομένων και των αριστερών αναρχικών) μπορούσε να συμπτυχτεί σε μία φράση, θα μπορούσε να είναι η "κοινωνική δικαιοσύνη" –μια αόριστη επιθυμία για ένα κοινωνικό σύστημα που διασφαλίζει την ισότητα (κοινωνικά και οικονομικά, αν και όχι απαραίτητα πολιτικά) για τον καθένα, και τον πολιτικό εξοπλισμό που θα χρειάζονται για να εξασφαλίσουν / επιβάλουν τη συγκεκριμένη ιδέα τους, ό, τι κι αν σημαίνει αυτό. Αλλά μόνο αν οι άνθρωποι ελέγχουν τις δικές τους ζωές, και όλες τις αποφάσεις που τους αφορούν, θα είναι κάποτε ελεύθεροι. Αυτό θα πρέπει να είναι μια βασική έννοια, τουλάχιστον για τους αναρχικούς, αλλά δυστυχώς γι 'αυτούς που εξακολουθούν να εξαρτώνται από έναν αριστερό τρόπο λειτουργίας και σκέψης, δεν είναι. Για την ακρίβεια, αυτή η απλή ιδέα στοχοποιείται σαν πάρα πολύ «ατομικιστική» ή «μη ρεαλιστική». Υποθέτω ότι μερικοί άνθρωποι απλά νομίζουν ότι ξέρουν τι είναι καλύτερο, ειδικά για τους «λούμπεν» και «τις μάζες». Επιθυμούν να εγκλωβίσουν τον καθένα σε μια υποδομή η οποία εμμένει στην «σωστή» ιδεολογία (μια έννοια που οι αναρχικοί θα πρέπει να απορρίψουν ανοιχτά) : όπως ο Michael Albert (Z Magazine) είχε πει, στην «καλή ηθική». Αυτές οι έννοιες «του ενός και μόνο τρόπου» είναι μια προσβολή στην ανεξάρτητη ειλικρινή σκέψη, στέκονται σε άμεση αντίθεση με την αναρχία, και αξίζουν μόνο περιφρόνηση.

Μόνο εμείς μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως για τί αγωνιζόμαστε, και τα δικά μας ενδιαφέροντα και ικανότητες. Σπαταλάμε πάρα πολύ χρόνο προσπαθώντας να σχηματίσουμε συγγένεια και τεχνητή ενότητα με εκείνους με τους οποίους υπάρχει πολύ μικρή ουσιαστική συμφωνία. Οι αποκεντρωμένες αυτόνομες ομάδες, που λαμβάνουν τις δικές τους αποφάσεις, είναι το κλειδί για την αποτελεσματικότητα και την διατήρηση των κινήτρων. Μόνο όταν η αντίσταση πηγάζει από την

καρδιά μας, μπορούμε να έχουμε οποιαδήποτε πιθανότητα εκπλήρωσης. Δεν είμαι μόνο «δύο χέρια για την επανάσταση», όπως κάποιοι γεμάτοι ενοχές, χωρίς κρίση και έμπνευση αριστεροί και αριστερο-αναρχικοί έχουν διακηρύξει. Δεν είμαι στρατιώτης πεζικού για μια πρωτοπορία ή ένας «καταπιεσμένος άνθρωπος". Και το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι περισσότερη τυποποίηση, μηχανοποίηση και μιλιταριστικές προσεγγίσεις ... τη λογική που προβάλλει όλο αυτό εδώ το σύστημα.

Αγωνίζομαι για τη δική μου απελευθέρωση, και από αυτό προέρχεται η υποστήριξή μου για την οικογένειά μου, την κοινότητά μου, τους αγώνες των άλλων, και το υπόλοιπο της ζωής. Μήπως αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να μάθουμε από τους άλλους, να μοιραστούμε ιδέες, ή να ενώσουμε τις δυνάμεις μας σε πράξεις αντίστασης; Σίγουρα όχι, αλλά αυτές οι συμβολές πρέπει να προσφέρονται χωρίς καταναγκασμό, χειραγώγηση και κυριαρχία. Πρέπει να θεωρηθούν προσωρινές και οργανικές, και η συνεχής σύνδεση τους δεν μπορεί να είναι εις βάρος της αυτονομίας μας. Θα πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στις βαθιές και ουσιαστικές σχέσεις πέρα από τις επιφανειακές και πολιτικές. Πρέπει να αποφευχθεί η προσέγγιση του «ελάχιστου κοινού παρονομαστή» για την απελευθέρωση, που συνοψίζεται στις συλλογικές επιθυμίες και στους αγώνες μας σε ασαφή συνθήματα όπως "ελευθερία", "ισότητα", και "δικαιοσύνη", ή τη προσέγγιση "μιας μεγάλης ένωσης" , η οποία τάσσεται επιφανειακά υπέρ της πολυμορφίας, αλλά στην πραγματικότητα, εργάζεται για να μειώσει την ατομικότητα και την αυτονομία.

Μερικοί αναρχικοί και όλοι οι αριστεροί, προτείνουν μεγάλες μονολιθικές ομοσπονδίες, κόμματα και δομές για να "γίνει η σκατοδουλειά" και να "κάνουν τους ανθρώπους υπεύθυνους". Πρέπει να απορρίψουμε αυτό το φετιχισμό της οργάνωσης και του ελέγχου. Η απελευθέρωσή μας δεν θα πρέπει να εξαρτάται από μια πολιτική ή οικονομική δομή – θα πρέπει να προέρχεται από τις επιθυμίες μας και την προθυμία να αγωνιστούμε για έναν άλλο κόσμο. Ένας αριστερο-αναρχικός φίλος μου θέλει να ξέρει πώς θα κάνουμε τους ανθρώπους υπεύθυνους, όταν συνεχώς "σκορπούν". Σε αυτό απαντώ, να μάθεις τους τρόπους εκείνων με τους οποίους συνεργάζεσαι και ζεις, και να ξέρεις σε τι μπορείς να βασιστείς σε αυτούς, και σε τι όχι. Αν είναι συνεχώς αναξιόπιστοι, τότε μην βασίζεσαι σε αυτούς. Είναι απλό. Όλα εξαρτώνται από το να έχεις μια βαθύτερη κατανόηση του άλλου, όχι κάποια διαδικασία εκδίκασης για να εξαναγκάσεις συμφωνίες – έτσι λειτουργεί το κράτος. Ακόμα και σε σχέση με τους καταχραστές,

ορισμένοι θα ήθελαν καθιερωμένες πολιτικές και αυστηρές μεθόδους για την αντιμετώπιση τους, αλλά κάθε σενάριο είναι διαφορετικό, και κάθε θύμα και κοινότητα απαιτεί ένα διαφορετικό αποτέλεσμα. Παίρνουμε τον εύκολο δρόμο, όταν προσπαθούμε να εφαρμόσουμε μια προγραμματισμένη λύση σε ένα πρόβλημα. Αναλαμβάνοντας την ευθύνη για μια κατάσταση και δουλεύοντας για την πιο αποτελεσματική έκβαση παίρνει χρόνο, ενέργεια και δέσμευση του ενός στον άλλο, και ενώ μπορεί να φαίνεται δύσκολο εκείνη την εποχή, στο τέλος συνήθως αυτό είναι που έχει περισσότερο νόημα.

Οι μικρότερες ομάδες είναι περισσότερο σε θέση να λαμβάνουν αποφάσεις που σχετίζονται με τα εμπλεκόμενα άτομα, ενώ μεγάλες οργανώσεις απαιτούν τεράστια ποσά πόρων και γραφειοκρατίας μόνο για να διαιωνίσουν τον εαυτό τους. Συνεχείς αποφάσεις πρέπει να παίρνονται μόνο για να τις κρατούν «σε λειτουργία», και αυτό θα οδηγήσει αναπόφευκτα στην εκπροσώπηση και την ιεραρχία. Όσο πιο μακριά είμαστε από οποιεσδήποτε διαδικασίες λήψης αποφάσεων τόσο πιο αποξενωμένοι είμαστε από τις αποφάσεις που λαμβάνονται. Αυτό δεν είναι ένα υγιές πρότυπο για να πάρουμε τον έλεγχο της ζωής μας, είναι ένα μοντέλο ελέγχου. Ως αναρχικοί, πρέπει να αναλάβουμε την ευθύνη για τις αποφάσεις μας και τα αποτελέσματά τους. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να ασχολούμαστε μόνο με τη λήψη αποφάσεων σε ατομικό επίπεδο (αν και σίγουρα υπάρχουν αποφάσεις οι οποίες ισχύουν μόνο εδώ), αλλά και ως μικρές, αποκεντρωμένες κοινότητες. Εδώ, οι αποφάσεις παίρνονται πρόσωπο-με-πρόσωπο, με κάθε μέλος της οικογένειάς μας, της ομάδας ή της συλλογικότητας μας να αλληλεπιδρά βαθιά το ένα με το άλλο και το περιβάλλον μας – μια βιο-περιφερειακή προοπτική που αντικατοπτρίζει πως λειτουργούν τα φυσικά οικοσυστήματα. Χρειαζόμαστε τις οργανώσεις και τις μεγάλες δομές μόνο αν θέλουμε να διατηρήσουμε το μεγαλύτερο μέρος του σαματά που είναι γνωστός ως πολιτισμός (συμπεριλαμβανομένης της τεχνολογίας, της παραγωγής, του στρατού, της μαζικής κοινωνίας, της παγκοσμιοποιημένης πραγματικότητας, κλπ), αλλά αν απορρίψουμε όλα αυτά, μπορούμε να φέρουμε τη ζωή μας πίσω σε μια ανθρώπινη κλίμακα, μια ζωή που αξίζει να τη ζεις.

Πηγή: theanarchistlibrary.org (αναδημοσίευση από το www.greenanarchy.org)

Η Αναρχία ενάντια στον πολιτισμό!
[Bobby Whittenberg-James]

Πάρα πολλές φορές, εμείς, ως αναρχικοί μπορεί να εγκλωβιστούμε σε μια ιδεολογία και ένα μοτίβο αντί να σκεφτόμαστε κριτικά και να ενεργούμε για να καλύψουμε τις τρέχουσες προκλήσεις. Η ιδέα του να παλέψουμε ενάντια στο καπιταλισμό και το κράτος ήταν σχετικά νέα στο δυτικό πολιτισμό, όταν οι πρώτοι άνθρωποι που ονομάστηκαν αναρχικοί με ένα πολιτικό νόημα πρόβαλλαν για πρώτη φορά τις ιδέες τους. Εμείς δεν θα πρέπει να σταματήσουμε εκεί. Εκείνοι δεν αντιμετώπιζαν προβλήματα, όπως η κλιματική αλλαγή, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, ή η κορύφωση της παραγωγής. Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να έχουμε την πολυτέλεια να αγνοήσουμε αυτά τα ζητήματα. Οι περισσότεροι αναρχικοί δεν αμφισβητούν την εξόρυξη, την οικονομία, την τεχνολογία, την εξημέρωση, τη γεωργία, τη μαζική κοινωνία, ή τον πολιτισμό, αλλά αυτό δεν πρέπει να μας εμποδίσει να το κάνουμε εμείς.

Τι είναι ο πολιτισμός;

Ο πολιτισμός μπορεί να οριστεί ως ένας τρόπος ζωής που βασίζεται πάνω στην αυξανόμενη αστικοποίηση και τις κοινωνικές σχέσεις που προκύπτουν από αυτήν. Οι αστικές περιοχές, γνωστές ως πόλεις, ορίζονται ως περιοχές με πληθυσμό τόσο πυκνό ώστε να απαιτείται η εισαγωγή των μέσων διαβίωσης για να διατηρήσουν την ίδια την πόλη και τον πληθυσμό της.

Εκτός από μια αρχική γεωγραφική περιοχή, μια πόλη είναι χτισμένη, συμπεριλαμβανομένων των σπιτιών, των επιχειρήσεων, των κυβερνητικών κτιρίων, των υποδομών, κλπ. Αυτό δίνει στους ανθρώπους ένα μέρος για να ζουν, αλλά όχι τα μέσα. Εξαιτίας αυτού, ο πολιτισμός πρέπει να αναζητήσει εξωτερικές εκτάσεις για να εκμεταλλευτεί προκειμένου να συλλέξει τους πόρους για να συνεχίσει να υπάρχει, να χτίσει και να διατηρήσει σπίτια, γέφυρες, δρόμους, αποχετευτικά δίκτυα, υδρευτικά δίκτυα, ηλεκτρικές γραμμές, μέσα μαζικής μεταφοράς, τρόφιμα για τα εστιατόρια, ενδύματα για τα καταστήματα, είδη πολυτελείας για τους πολιτισμένους, προσωπικές μεταφορές, ψυχαγωγία, και ούτω καθεξής επ' άπειρον. Τελικά, όσο οι πόλεις και οι πληθυσμοί μεγαλώνουν και ο πολιτισμός απαιτεί όλο και περισσότερες εξωτερικές χερσαίες εκτάσεις για να παρέχει αγαθά στους πολιτισμένους, ο πολιτισμός θα ανατρέξει σε γη όπου ζουν άλλοι άνθρωποι, των οποίων συνήθως ο τρόπος ζωής εξαρτάται από αυτή τη γη. Όταν οι πολιτισμένοι συναντούν τέτοιους

ανθρώπους, τους δίνουν συνήθως τη δυνατότητα (αν δεν τους σκοτώσουν οριστικά) της εργασίας σε θέσεις υψηλής εκμετάλλευσης για την παροχή αγαθών ή υπηρεσιών στους πολιτισμένους μένοντας στην παραδοσιακή γη τους, ή τη δυνατότητα να μετακινηθούν προς τις πόλεις για να βρουν δουλειά, ή να τους πολεμήσουν .

Επειδή οι περισσότεροι πολιτισμένοι άνθρωποι δεν καλλιεργούν τα δικά τους τρόφιμα, δεν φτιάχνουν τα δικά τους ρούχα, δεν χτίζουν τα δικά τους σπίτια, δεν έχουν πρόσβαση σε δικό τους νερό ... επειδή οι πολιτισμένοι περνούν αυτές τις ευθύνες σε άλλους, πρέπει να γίνει κάποια ανταλλαγή. Εξαιτίας των απαιτήσεων της αύξησης του πολιτισμού, όλο και περισσότερη γη απαιτείται για την παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών για τους πολιτισμένους. Τελικά, αυτό σημαίνει ότι ο πολιτισμένος θα αντιμετωπίσει παραδοσιακές κοινότητες ή άλλους πολιτισμούς που ζουν στην γη που επιθυμεί να εκμεταλλευτεί ...Ο πολιτισμός βλέπει πάντα το φυσικό κόσμο σαν «φυσικούς πόρους».

Πόλεμος

Ο οργανωμένος πόλεμος και η συστημική βία είναι το σήμα κατατεθέν του πολιτισμού. Χωρίς βία ως μορφή κοινωνικού ελέγχου στο εσωτερικό και κατάκτησης στο εξωτερικό, η απαραίτητη ιεραρχία για τη διατήρηση της μαζικής κοινωνίας δεν θα μπορούσε να διατηρηθεί. Αν συγκρίνουμε τους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες με τους αγρότες ή τους πολιτισμένους γείτονές τους, θα διαπιστώσουμε ότι ενώ στους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες υπάρχει μικρή ή καθόλου διαίρεση της εργασίας με βάση το φύλο, στους αγροτικούς πληθυσμούς, στους πολιτισμένους και σε αυτούς που ασχολούνται με την εξημέρωση υπάρχει εμμονή στον πόλεμο και την πατριαρχία. Η νόρμα φαίνεται να είναι πως με την αυξημένη πολυπλοκότητα και αυξημένη εξημέρωση και καλλιέργεια έρχονται αυξήσεις του ποσοστού της οργανωμένης βίας, ιεραρχίας και κυριαρχίας.

Οι πόλεμοι και οι επεκτατισμοί με τους οποίους οι Ηνωμένες Πολιτείες ασχολούνται σήμερα δεν είναι μια ανωμαλία. Είναι η φυσική προέκταση ενός πολέμου που ξεκίνησε εδώ και πολύ καιρό, ακόμα και πριν οι σταυροφόροι άποικοι θερίσουν τους Arawaks, ακόμη και πριν ο πολιτισμός αγγίξει την Ευρώπη ... του πόλεμου ενάντια στη φύση και την πρωτόγονη ζωή από τους πολιτισμένους και τους εξημερωμένους.

Σκαλίζοντας τις ρίζες

Ως ριζοσπάστες (από το λατινικό radix-ρίζα) θα επιδιώξουμε να

εξετάσουμε και να αμφισβητήσουμε τις βαθύτερες αιτίες. Η αναρχική παράδοση έχει προσδιορίσει ιστορικά τον καπιταλισμό ως μια ριζική αιτία. Ευτυχώς, εμείς, ως αναρχικοί δεν δεσμευόμαστε από κάποια παράδοση. Σίγουρα ο καπιταλισμός είναι κάτι απεχθές και θα πρέπει να καταργηθεί, αλλά δεν είναι ένα ριζικό πρόβλημα. Ο καπιταλισμός έχει τις ρίζες του στον πολιτισμό. Η κοινωνική διαστρωμάτωση και η ιεραρχία είναι απαραίτητες για τη λειτουργία και τη συντήρηση της μαζικής κοινωνίας. Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να πάρουμε όλες τις εργασίες που απαιτούνται για τη διατήρηση του πολιτισμού και να τις εξισώσουμε και να τους καταμερίσουμε εξίσου μεταξύ των ανθρώπων. Λόγω της πολυπλοκότητας του, ο πολιτισμός απαιτεί εξειδίκευση και ιεραρχία. Η αναρχία δεν μπορεί να πάρει απλά ένα σύνολο αντιλήψεων και να απαιτεί την τήρηση τους, ανεξάρτητα από νέες πληροφορίες. Όπως έχουμε αντιπαρέλθει σε θεσμούς και τους έχουμε τσακίσει όλο και περισσότερο, θα χρειαστεί πιθανότατα να αμφισβητήσουμε κάποια πράγματα που οι αναρχικοί πριν από μας δεν θα μπορούσαν. Αυτό δεν σημαίνει απομάκρυνση από την αναρχία, αλλά μάλλον απομάκρυνση από το δογματισμό και την ιδεολογία. Πολύ πριν από τον καπιταλισμό, ο πολιτισμός κατέστρεφε τον φυσικό κόσμο, τα οικοσυστήματα και τα είδη και έδιωχνε κοινότητες από τις περιοχές τους. Με ποιο πρότυπο λέμε ότι ο καπιταλισμός είναι μια ριζική αιτία; Βλέπουμε ότι η ιεραρχία και η κυριαρχία προήλθαν από τη νεολιθική επανάσταση και ότι μεγάλο μέρος της Μέσης Ανατολής είχε αποψιλωθεί από τον πρώτο πολιτισμό. Πού ήταν ο καπιταλισμός σε όλα αυτά; Μπορεί ο καπιταλισμός να κατηγορηθεί για τη δουλεία που έχτισε τις πυραμίδες της Γκίζας; Για τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία; Σίγουρα βλέπουμε την εξουσία και τον πολιτισμό να πλήττουν την ανθρωπότητα πολύ πριν ο καπιταλισμός φανεί στο προσκήνιο. Ο καπιταλισμός είναι μια άλλη εκδοχή του πολιτισμού. Δεν είναι μια ριζική αιτία.

Γιατί εμείς, ως αναρχικοί είμαστε τόσο άτολμοι στο να θέσουμε νέα ερωτήματα και να πατήσουμε πάνω σε νέο έδαφος; Γιατί είναι απαραβίαστη η οικονομία, ο πολιτισμός, η τεχνολογία, η εξημέρωση, η μαζική κοινωνία, και η εξόρυξη;

Βιωσιμότητα

Οι αριστεροί αναρχικοί και οι λεγόμενοι πράσινοι καπιταλιστές και οικο-σοσιαλιστές έχουν αρχίσει να χρησιμοποιούν τις λέξεις “βιώσιμος” ή “βιωσιμότητα” εξαιρετικά χαλαρά. Το να ζεις με όρους βιωσιμότητας σημαίνει να ζεις σε συμβίωση με τη γη και τους κατοίκους

της. Για να είναι κάτι βιώσιμο σημαίνει ότι θα πρέπει να είναι σε θέση να συνεχιστεί με τον ίδιο ρυθμό επ 'αόριστον. Με άλλα λόγια, βιωσιμότητα σημαίνει τέλος στην εξόρυξη και τη χρήση των μη ανανεώσιμων "πόρων". Το να αναφερθώ σε κάτι που είναι λιγότερο εκμεταλλευτικό ως "βιώσιμο" είναι απλά ανέντιμο. Κανένας πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ βιώσιμος.

Προσωπικές καταναλωτικές επιλογές και εναλλακτικές πηγές ενέργειας

Ένας από τους πιο δημοφιλείς μύθους είναι ότι οι προσωπικές επιλογές των καταναλωτών μπορεί να μας κινήσουν προς μια κατεύθυνση της αειφορίας. Πριν αγοράσουμε κάτι, θα πρέπει να αναρωτηθούμε ποιος ωφελείται από αυτό. Αν και δεν θα έλεγα ότι υπάρχει κάτι "κακό" στην προσπάθεια να κάνεις τις καταναλωτικές επιλογές που είναι λιγότερο εκμεταλλευτικές ή λιγότερο σκληρές (αν αυτό είναι δυνατόν) πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτό μεταβάλλει μόνο ελάχιστα τα στοιχεία του υπάρχοντος συστήματος, χωρίς να αμφισβητεί την ίδια την ουσία του. Οι εναλλακτικές πηγές ενέργειας είναι παρόμοιες με την έννοια ότι προσπαθούν να λειτουργούν μόνο στο πλαίσιο της βιομηχανικής κοινωνίας και της κουλτούρας των εξαγωγών. Απλώς επιδιώκουν να αλλάξουν τις λεπτομέρειες, όχι να διευκολύνουν μια στροφή στα πρότυπα.

Ποιος πρέπει να πληρώσει για τα παιχνίδια σας; Ο πολιτισμός ως ανευθυνότητα.

Αν κάποιος θέλει έναν υπολογιστή τότε φυσικά θα πρέπει να προέλθει από την περιοχή του. Αυτό το άτομο βρίσκει κάποιους ανθρώπους που θέλουν να φτιάχνουν υπολογιστές. Είναι ανεύθυνο να παίρνεις από τη γη περισσότερο από ότι μπορείς να επιστρέψεις, αλλά θα πούμε ότι αυτή η ομάδα ή η κοινότητα έχει αποφασίσει ότι θέλει υπολογιστές και μηχανές παραγωγής περισσότερο από ότι θέλει μια υγιή περιοχή. Αρχίζουν να φτιάχνουν ορυχεία για τα μέταλλα που απαιτούνται για την εργασία. Φυσικά χρειαζόμαστε επίσης περισσότερα από μέταλλα. Χρειαζόμαστε πετρέλαιο και μεγάλες ποσότητες νερού. Έτσι, η ομάδα κατασκευής των υπολογιστών εξορύσσει τη περιοχή της, κάνει γεωτρήσεις για πετρέλαιο, και χρησιμοποιεί το νερό κατά πολύ περισσότερο απ' οτι έχουν στη διάθεσή τους στην περιοχή, και το νερό που χρησιμοποιείται για την παραγωγή μολύνεται ...

Πού πάει η ρύπανση; Ποιος απορροφά το κόστος; Ποιος είναι υπεύθυνος για την καλλιέργεια τροφίμων για τους ανθρώπους που

χρησιμοποιούν τη γη τους για την παραγωγή ηλεκτρονικών υπολογιστών; Τι περιοχή θα χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή των μηχανημάτων που θα παράγουν τους υπολογιστές; Ποιος θα εργαστεί με επικίνδυνα υλικά; Ποιος παράγει τα εργαλεία από επικίνδυνα υλικά που θα φορέσουν, ενώ θα φτιάχνουν αυτούς τους υπολογιστές; Από που προέρχεται όλη η ποσότητα του νερού που απαιτείται για την παραγωγή; Σε ποιανών τις περιοχές και τις πηγές τροφής εγκαθιστούμε τα εργοστάσια; Πού πάνε οι ρύποι από τα εργοστάσια; Τι συμβαίνει όταν δεν μπορείς να σπρώξεις το κόστος του τρόπου ζωής σου σε κάποιον άλλο; Τι συμβαίνει όταν θα πρέπει να πληρώσεις για τα δικά σου παιχνίδια;

Παραδοσιακές Κοινότητες

Κάτι που σπάνια ακούω να συζητιέται στους αριστερούς / προοδευτικούς κύκλους είναι το ζήτημα της διεκδίκησης της γης των αυτοχθόνων. Ένας αριστερός πολιτισμός δεν θα είναι διαφορετικός από κάθε άλλο πολιτισμό στο μέτρο που θα απαιτεί την ίδια εξόρυξη, παραγωγή και καταναλωτική διαδικασία, που σημαίνει συνεχή ανάπτυξη και επέκταση. Είμαι εξαιρετικά απρόθυμος να πιστέψω ότι αυτή τη φορά ο πολιτισμένος δεν θα απαλλοτριώσει τη γη των παραδοσιακών κοινοτήτων για να τη μετατρέψει σε εμπόρευμα για κατανάλωση των πολιτισμένων.

Γιατί θα πρέπει οι φωνές των αυτοχθόνων να μην είναι οι πρώτες που θα ακουστούν μετά την πτώση του πολιτισμού; Γιατί παίρνουμε ως δεδομένο ένα ευρωκεντρικό μοντέλο, βασισμένο πάνω στην κυρίαρχη κουλτούρα περισσότερο απ' ότι στην ανάπτυξη ενός τρόπου ζωής παρόμοιου με αυτό των αυθεντικών ανθρώπινων κατοίκων της γης, εκείνων που τη γνώριζαν καλύτερα;

Κοινωνία κατά πρόσωπόν

Η αναρχία, η ακρατική συνύπαρξη, η ελευθερία, ένας κόσμος χωρίς εξουσία, είναι ο στόχος των αναρχικών εδώ και πολύ καιρό. Δεν οδηγούν όμως όλες οι ιδέες των αναρχικών στην αναρχία. Όταν ακολουθούμε τις αναρχικές ιδέες στη φυσική τους κατάληξη, διαπιστώνουμε ότι οι δομές που είναι αναγκαίες για να συντονίσουν και να διατηρήσουν τον πολιτισμό και τη μαζική κοινωνία είναι κατ 'ανάγκη εξουσιαστικές και στρωματοποιημένες. Μόλις χάνεται η κατά πρόσωπον λογοδοσία, η προσωπική δύναμη και η προσωπική υπευθυνότητα χάνονται.

Ο πολιτισμός είναι Εξουσία

Ο πολιτισμός και η σύνθετη κοινωνία αναγκαία καταλήγουν στην κοινωνική διαστρωμάτωση και την ιεραρχία. Για να εκπληρωθούν επαρκώς όλες οι λειτουργίες που απαιτούνται για τη διατήρηση του πολιτισμού και της μαζικής κοινωνίας αναδύονται η εξουσία και η υποταγή, ο καταμερισμός εργασίας, η εξειδίκευση, κ.λπ. .

Οι πρωτογονιστές αναρχικοί δεν υποστηρίζουν απλά ότι "ο τρόπος μας είναι καλύτερος", αλλά επισημαίνουν με ένα βουνό από στοιχεία ότι οι απάτριδες, εξισωτικές κοινωνίες έχουν υπάρξει εδώ και χιλιάδες χρόνια και εξακολουθούν να υπάρχουν σήμερα σε αυτή τη μορφή ή ως ομάδες κυνηγών-τροφοσυλλεκτών, και ότι μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει ποτέ ένας μακροχρόνιος, σταθερός ακρατικός, ισότιμος πολιτισμός. Αυτό δεν είναι τυχαίο.

Μπορεί να υπάρξει μια μακροχρόνια, βιομηχανική, ισότιμη, ακρατική μαζική κοινωνία; Αν η ιστορία αποτελεί μια κάποια ένδειξη, η απάντηση είναι "όχι". Το βάρος της απόδειξης πέφτει σίγουρα σε αυτόν που το ισχυρίζεται. Η μαζική κοινωνία είναι τόσο πολύπλοκη και απαιτεί τόσα πολλά κινούμενα κομμάτια και συγκεκριμένα καθήκοντα που η εξειδίκευση και ο καταμερισμός της εργασίας δεν προκύπτουν από προτίμηση ή επιλογή αλλά από την ανάγκη τους στην μαζική κοινωνία.

Οι πρωτογονιστές αναρχικοί μπορούν να δείχνουν το μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης πριν από 10.000 χρόνια και τους σημερινούς κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες, όπως τους Mbuti, τους Σαν, ή τους Αυστραλούς Αβορίγινες ως απόδειξη του ότι οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες δημιουργούν βιώσιμες, ακρατικές, ισότιμες κοινωνικές συνθήκες. Φυσικά δεν εξιδανικεύουν ή δικαιολογούν οποιοδήποτε από αυτούς τους ανθρώπους με οποιοδήποτε τρόπο. Κανένα κοινωνικό δίκτυο ή κοινωνική ρύθμιση δεν είναι ποτέ τέλεια ή χωρίς λάθη ή ψεγάδια. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι ορισμένες μέθοδοι δεν μπορεί να είναι καλύτερες από κάποιες άλλες. Ως πρωτογονιστές αναρχικοί, πιστεύουμε ότι οι κοινωνικές ρυθμίσεις των κυνηγών-συλλεκτών είναι γενικά προτιμότερες από εκείνες του πολιτισμού.

Αιτιοκρατία (Ντετερμινισμός)

Είναι λάθος να υποθέσουμε ότι όλα όσα υπάρχουν τώρα ήταν αναπόφευκτα. Στην πραγματικότητα, είναι πολύ πιο ακριβές να εξετάσουμε όλα τα πράγματα που υπάρχουν τώρα ως αποτέλεσμα πολλών απιθανοτήτων. Οι καιροί που ζούμε δεν είναι το αποτέλεσμα μιας

προκαθορισμένης, ενιαίας αφήγησης. Πρόκειται για ένα συνονθύλευμα δράσεων, εσκεμμένων και μη σκόπιμων. Είναι αποτελέσματα επιλογών, εξαναγκασμών, συμπτώσεων.

Για παράδειγμα, η ύπαρξη σου δεν ήταν αναπόφευκτη, αλλά το αποτέλεσμα μιας σειράς απίθανων γεγονότων, που προκάλεσαν τους παππούδες σου να συναντηθούν, και στη συνέχεια, τους γονείς σου, αυτό το συγκεκριμένο ωάριο, το συγκεκριμένο σπέρμα ... Κατά τον ίδιο τρόπο, οτιδήποτε υπάρχει τώρα είναι το άθροισμα μιας σειράς γεγονότων άκρως τυχαίων. Το παρόν δεν ήταν αναπόφευκτο και το μέλλον είναι άγραφτο.

Η πτώση του πολιτισμού

Είμαστε σε μια άνευ προηγουμένου εποχή. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει δημιουργήσει μια παγκόσμια οικονομία, έναν παγκόσμιο πολιτισμό. Η ιστορία μας λέει ότι οι πολιτισμοί καταρρέουν, το αποτέλεσμα είναι συνήθως μια επιστροφή σε πιο αποκεντρωμένους τρόπους ζωής. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πιστέψουμε ότι αυτό δεν είναι ένα πιθανό αποτέλεσμα της πτώσης του παγκόσμιου πολιτισμού.

Το να διαρρήξουμε τις σχέσεις μας με τον πολιτισμό, την οικονομία, και την εξημέρωση δεν έχει τίποτα να κάνει με το να "πάμε προς τα πίσω" ή να "γυρίσουμε πίσω το ρολόι." Το να διορθώσουμε τα λάθη δεν είναι ζήτημα αντιστροφής μιας προκαθορισμένης τροχιάς. Ο πολιτισμός συνεχώς και ραγδαία καταστρέφει είδη, οικοσυστήματα, κοινότητες, και ανθρώπους. Είτε θα συντριβεί ο ίδιος από μόνος του είτε θα αναλάβουμε εμείς την ευθύνη και θα τον καταστρέψουμε οι ίδιοι, όσο πιο γρήγορα ο πολιτισμός διαλυθεί, τόσο λιγότερη καταστροφή θα υπάρξει όταν αυτό γίνει.

Αν η αναρχία θέλει να ανταποκρίνεται στο σημερινό κόσμο θα πρέπει να είναι πράσινη, δηλαδή, θα πρέπει να επικεντρώνεται στην καταστροφή του πολιτισμού και στην αναζήτηση ενός τρόπου ζωής στον οποίο εμείς θα αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως μέρος του φυσικού κόσμου, και ως μια δύναμη σε αντίθεση με αυτόν.

Πολεμώντας Για την Αναρχία

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΥΜΠΡΑΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

adamasto.squat.gr